> Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia i Bóg wszelkiej pociechy; Który nas pociesza w każdym naszym utrapieniu, abyśmy i my mogli pocieszać tych, którzy są w jakimkolwiek ucisku, taką pociechą, jaką sami jesteśmy pocieszani przez Boga.
>
> *— II Koryntian 1:3-4*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: Pocieszyciel, współczucie, odwaga, zachęta, cierpienie, adoracja

Interpretacja:

Fragment *II Koryntian 1:3-4* wychwala Boga jako *Ojca* naszego *Pana Jezusa Chrystusa*. Oznacza to, że Bóg jest naszym duchowym Ojcem, a Jezus Chrystus – *Jego Synem*; w konsekwencji zarówno Bóg, jak i Jezus Chrystus dzielą tę samą boską naturę. Jest to fundamentalna prawda wiary chrześcijańskiej, ukazująca jedność między Bogiem a Jezusem Chrystusem i wskazująca, że dzięki Jezusowi Chrystusowi możemy utrzymywać bliską relację z Bogiem.

Ojciec miłosierdzia

Wersety te opisują Boga jako *„Ojca miłosierdzia”*, co oznacza, że jest On Bogiem miłosiernym i pełnym współczucia, gotowym przebaczać nam grzechy i obdarzać nas Swoją łaską. Jezus Chrystus, Syn Boży, nauczał o miłości i współczuciu; możemy zatem być pewni, że nasz *Ojciec Niebieski* kocha nas i prowadzi w każdej chwili. Ta krzepiąca prawda zachęca nas do szukania Bożego miłosierdzia w naszym życiu oraz do proszenia Go o pomoc i prowadzenie w trudnych chwilach.

Bóg wszelkiej pociechy

II Koryntian 1:3 przedstawia również Boga jako *„Boga wszelkiego pocieszenia”*. Oznacza to, że Bóg jest naszym Pocieszycielem w chwilach bólu i cierpienia. W momentach straty, choroby czy żałoby możemy szukać pocieszenia i wsparcia u naszego Ojca Niebieskiego, który kocha każdego z nas i zna nas osobiście. Obdarza On nas swoim pokojem, miłością i pocieszeniem, pomagając nam przezwyciężyć wszelkie trudne sytuacje, jakie niesie życie.

Dzielenie się pocieszeniem

II Koryntian 1:4 mówi, że Bóg pociesza nas we wszelkich naszych utrapieniach, abyśmy my z kolei mogli pocieszać tych, którzy przeżywają trudne chwile. Innymi słowy, dzięki pocieszeniu, jakie otrzymujemy od Boga w czasie utrapień, możemy nieść pocieszenie i wsparcie tym, którzy tego potrzebują.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jak bowiem w nas obfitują utrapienia Chrystusa, tak też przez Chrystusa obfituje nasza pociecha.
>
> *— II Koryntian 1:5*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Pocieszyciel, zachęta, Jezus, cierpienie

Interpretacja:
Biblia stanowi nieustanne źródło nauki i refleksji w naszym życiu. Pismo Święte zawiera wiele wersetów, które pomagają nam zrozumieć Bożą wolę i to, jak wprowadzać ją w życie. Jednym z takich wersetów jest *II Koryntian 1:5*.

Kontekst

Zanim zagłębimy się w znaczenie tego wersetu, warto zrozumieć kontekst, w jakim został on napisany. Apostoł *Paweł* skierował ten list do wspólnoty w Koryncie, aby ją pocieszyć i dodać jej otuchy po trudnościach, z jakimi wierni ci zmagali się w swojej posłudze. Opisuje on cierpienia, których sam doświadczył, oraz to, jak Bóg go pocieszał. W wersecie *II Koryntian 1:5* Paweł stwierdza, że cierpienia *Chrystusa* obfitują w naszym życiu, ale obfituje w nim również pocieszenie płynące przez Niego.

Obfitość cierpienia

Czym są cierpienia Chrystusa? W kontekście tego wersetu rozumiemy, że chodzi tu o trudności, z jakimi jako chrześcijanie musimy się mierzyć. W tym świecie doświadczamy prześladowań, cierpienia, bólu i smutku z powodu naszej wiary w Chrystusa. Jednak fakt, że cierpienia te są przypisywane Chrystusowi, oznacza, że mamy w nich swój udział. Stawiając czoła tym przeciwnościom, jednoczymy się z Chrystusem w Jego cierpieniu.

Pocieszenie w Chrystusie

Nie pozostajemy jednak sami w tym cierpieniu. W tym samym wersecie Paweł mówi, że w Chrystusie obfituje również nasze pocieszenie. Co to oznacza? Oznacza to, że w obliczu trudności nie jesteśmy sami. Sam Chrystus jest z nami i nas pociesza. To On jest naszym źródłem siły, pocieszenia i nadziei.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Kto więc się chlubi, w Panu niech się chlubi. Nie ten bowiem, kto sam siebie poleca, jest wypróbowany, lecz ten, kogo poleca Pan.
>
> *— II Koryntian 10:17-18*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: duma, niezawodność

Interpretacja:
II Koryntian 10:17-18 stanowi ważną refleksję nad koniecznością uznania, które pochodzi od Pana. Oznacza to, że powinniśmy zachować pokorę i powstrzymać się od wychwalania samych siebie, gdyż prawdziwe uznanie bierze swój początek w Bogu.

Gloryfikacja we współczesnej kulturze

We współczesnej kulturze autopromocja jest wszechobecna – widać ją w mediach społecznościowych, reklamach, dążeniu do sukcesu zawodowego i osobistego, nadmiernej konsumpcji, próżności oraz arogancji. Choć takie zachowania często uważa się za normalne, a nawet pożądane, nierzadko prowadzą one do wewnętrznej pustki i niezadowolenia. Przytoczone wersety zachęcają nas do przyjrzenia się własnym intencjom i działaniom, skłaniając do refleksji: czy zabiegamy o własne interesy, czy może o sprawy Boże?

Prawdziwa chwała

Gdy wychwalamy samych siebie, stawiamy siebie w centrum własnego życia, oddalając się od tego, co naprawdę istotne. Z kolei, gdy nasza chwała płynie od Pana, uznajemy Go za centrum naszego istnienia i staramy się pełnić Jego wolę. Prawdziwa chwała polega na podążaniu za Bogiem i posłuszeństwie wobec Niego, na miłowaniu innych i służeniu im, a także na dążeniu do sprawiedliwości i pokoju w świecie pełnym niesprawiedliwości oraz konfliktów. To właśnie stanowi prawdziwe źródło szczęścia i spełnienia.

Chwała od Pana

W tym kontekście należy zrozumieć, że Boże uznanie nie zależy od naszych osobistych osiągnięć czy talentów. Nie chodzi tu o doskonałość ani o posiadanie nadzwyczajnych zdolności. Boże uznanie zakorzenione jest raczej w naszej pokorze oraz gotowości do przestrzegania Jego nauk i nieustannego poszukiwania Jego woli. Jako chrześcijanie jesteśmy powołani do życia zgodnego z wartościami i naukami Biblii – a pokora jest jedną

z najważniejszych cnót, które powinniśmy w sobie pielęgnować. Musimy uznać, że wszystko, co posiadamy i kim jesteśmy, otrzymaliśmy dzięki łasce Boga, a nie dzięki własnym zasługom.

Co więcej, musimy nauczyć się cenić Boże uznanie wyżej niż uznanie ze strony innych ludzi. Często szukamy potwierdzenia własnej wartości u osób z naszego otoczenia, jednak nie zawsze prowadzi to na właściwą drogę. Jeśli pragniemy żyć zgodnie z wolą Bożą, powinniśmy zawsze zabiegać o uznanie płynące od Niego. Jednocześnie należy pamiętać, że wersety te nie oznaczają, iż powinniśmy pomijać czy nie doceniać dobrych uczynków innych ludzi. Jeśli widzimy, że ktoś czyni dobro, powinniśmy wyrazić swoje uznanie i wdzięczność. Musimy jednak czynić to szczerze i z pokorą, mając na uwadze, że wszystko, co robimy, pochodzi z ręki Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Chociaż bowiem w ciele żyjemy, nie walczymy według ciała.
>
> *— II Koryntian 10:3*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: życie, zrozumienie, świat

Interpretacja:
Jeden z najbardziej interesujących wersetów znajduje się w *II Koryntian 10:3*. Czytamy w nim, że choć żyjemy w ciele, nie prowadzimy walki według ciała. Co to oznacza?

Życie według ciała

W kontekście tego wersetu *„życie według ciała”* odnosi się do kierowania się ziemskimi instynktami i pragnieniami – jest to życie skoncentrowane na sprawach materialnych oraz

własnej satysfakcji, bez względu na konsekwencje czy wpływ, jaki może to mieć na innych. Zamiast tego jesteśmy powołani, by podążać ścieżką bardziej duchową i dążyć do dobra wspólnego.

Prowadzenie walki według ciała

Z kolei *„prowadzenie walki według ciała”* oznacza zmagania przy użyciu metod światowych, takich jak przemoc, manipulacja czy zastraszanie. Zamiast naśladować *Jezusa Chrystusa*, który nauczał o miłości i pokoju, osoby walczące według ciała często sięgają po brutalną siłę i agresję, aby osiągnąć swoje cele.

Znaczenie unikania postawy konfrontacyjnej

Musimy pamiętać, że Bóg powołuje nas do życia w pokoju i miłości, nakazując unikanie konfliktów oraz przemocy. Rezygnacja z postawy konfrontacyjnej jest wyrazem pokory i mądrości; dowodzi, że potrafimy oprzeć się pokusie zemsty i reagować w sposób, który przynosi chwałę Bogu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego mam upodobanie w słabościach, w zniewagach, w niedostatkach, w prześladowaniach, w uciskach ze względu na Chrystusa; gdy bowiem jestem słaby, wtedy jestem mocny.
>
> *— II Koryntian 12:10*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zadowolenie, radość, prześladowanie, siła, słabość

Interpretacja:

Większość ludzi postrzega słabość jako coś negatywnego – coś, czego należy unikać lub co trzeba ukrywać. Jednak w *II Koryntian 12:10* apostoł *Paweł* przedstawia odmienną perspektywę, ukazując, że słabość może stać się bramą do doświadczania Bożej mocy w naszym życiu. Werset ten odzwierciedla stosunek Pawła do własnych słabości i ilustruje przemianę, jakiej doświadczył, pozwalając Bogu działać w swoim życiu.

Refleksje i interpretacje

Perspektywa Pawła zawarta w tym wersecie stanowi wyzwanie dla naszego sposobu myślenia. Choć często postrzegamy słabość jako cechę negatywną – coś, co powinniśmy starać się przezwyciężyć – Paweł zachęca nas, byśmy pozwolili Bogu działać pośród naszych słabości. To właśnie przez nie możemy doświadczyć Bożej łaski i mocy. Gdy stajemy w obliczu trudnych sytuacji, Bóg jest przy nas, gotów obdarzyć nas siłą niezbędną do dalszego działania. Pragnie nam pokazać, że nigdy nie jesteśmy sami i że możemy znaleźć siłę do pokonania każdego wyzwania, jeśli tylko złożymy w Nim ufność.

Co więcej, werset ten uświadamia nam, że nie musimy niczego ukrywać przed Bogiem. On zna wszystkie nasze słabości i porażki, a mimo to kocha nas bezwarunkowo. Nie wymaga od nas doskonałości; oczekuje raczej, że zbliżymy się do Niego i zaufamy Jego mocy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Lecz powiedział mi: Wystarczy ci moja łaska. Moja moc bowiem doskonali się w słabości. Najchętniej więc będę się chlubił z moich słabości, aby zamieszkała we mnie moc Chrystusa.
>
> *— II Koryntian 12:9*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: laska, Jezus, miłosierdzie, siła, słabość

Interpretacja:
W *II Koryntian 12:9 Paweł* opisuje, jak Bóg powiedział mu, że Jego łaska wystarczy, a moc Boża w słabości staje się doskonała. Po otrzymaniu niebiańskiego widzenia apostoł wspomina o własnej słabości; słowa te stanowią odpowiedź Boga na jego prośbę o usunięcie „posłańca" – źródła jego zmagań.

Werset ten ukazuje niezwykłą prawdę: Boża łaska jest dla nas wystarczająca. Często czujemy się przytłoczeni własnymi porażkami, słabościami i grzechami. Jednak, jak wyjaśnia Paweł, łaska Boga w zupełności wystarcza, by objąć wszystkie nasze słabości. Co więcej, im bardziej stajemy się świadomi własnej słabości, tym pełniej możemy doświadczać nadprzyrodzonej mocy *Chrystusa* przepływającej przez nas.

Zastosowanie w naszym życiu

W codziennym życiu łatwo wpaść w pułapkę perfekcjonizmu i polegania wyłącznie na sobie. Pragniemy być silni i zdolni do samodzielnego mierzenia się z każdym wyzwaniem. Takie podejście prowadzi jednak do błędnego koła, które nas wyczerpuje, sprawiając, że czujemy się jeszcze słabsi i bardziej bezbronni. Zamiast tego musimy nauczyć się ufać Bożej mocy i Jego łasce, która wystarcza do wszystkiego. Nasze słabości mogą stać się wspaniałą okazją do doświadczenia nadprzyrodzonej mocy Chrystusa działającej w nas.

Warto zrozumieć, że nasze słabości nas nie definiują ani nie sprawiają, iż stajemy się mniej wartościowi w oczach Boga. Przeciwnie – to właśnie słabości skłaniają nas do polegania na Jego łasce i mocy. Powinniśmy zaakceptować własne słabości i nauczyć się czerpać z Bożej siły, aby móc je przezwyciężać.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Na koniec, bracia, miejcie się dobrze; bądźcie doskonali, pokrzepiajcie się, bądźcie jednomyślni, żyjcie w pokoju, a Bóg miłości i pokoju będzie z wami.
>
> *— II Koryntian 13:11*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: życie, miłość, bliskość, pokój

Interpretacja:
Werset *II Koryntian 13:11* stanowi ostatnie pouczenie *Pawła* skierowane do kościoła w Koryncie w jego drugim liście. W całym swoim piśmie do wierzących w Koryncie Paweł upomina ich za niemoralność seksualną oraz nieład podczas zgromadzeń. Wzywając ich do pokuty i zmiany postępowania, Paweł udziela wskazówek i zachęty, nakłaniając ich, by dążyli do jedności i harmonii *w Chrystusie* oraz prowadzili radosne, dojrzałe życie chrześcijańskie.

Wezwanie do dojrzałości w Chrystusie

Termin przetłumaczony jako *„doskonali” (lub „dojrzali”)* pochodzi od greckiego słowa *„katartizesthe”*, które oznacza: dostosować, wyposażyć, przygotować lub przywrócić do właściwego stanu. Odnosi się ono do procesu przygotowywania kogoś do wykonania zadania albo naprawiania czegoś, co jest krzywe lub zepsute. W tym wersecie Paweł wzywa chrześcijan w Koryncie do osiągnięcia chrześcijańskiej dojrzałości, odwrócenia się od grzechu i wejścia w głębszą relację z Chrystusem.

To wezwanie do dojrzałości nie oznacza, że mamy być doskonali w taki sam sposób, w jaki doskonały jest Bóg – co dla człowieka jest niemożliwe – lecz raczej, że powinniśmy dążyć do dojrzałości w miłości do Boga i bliźnich, w posłuszeństwie Bożej woli oraz w kształtowaniu naszego chrześcijańskiego charakteru. Musimy nieustannie zabiegać o przemianę i odnowienie naszych umysłów oraz serc poprzez modlitwę, studiowanie *Słowa Bożego* i wspólnotę z innymi wierzącymi.

Wezwanie do jedności w Chrystusie

Paweł zachęca również Koryntian, aby byli *„jednomyślni”* i żyli w pokoju. Jedność jest dla Kościoła kluczowa; gdy wierzący są podzieleni, Kościół traci swoją siłę i wpływ. Powinniśmy dążyć do jedności i harmonii we wszystkim, starając się zawsze przedkładać dobro innych nad własne interesy oraz przebaczając krzywdy, których doznaliśmy od innych.

Prawda jest taka, że jedności nie da się osiągnąć wyłącznie własnymi siłami; jest ona raczej owocem działania *Ducha Świętego* w nas, gdy poddajemy się Jego prowadzeniu. Musimy prosić Ducha Świętego, aby obdarzył nas pokornym sercem i odnowionym umysłem, dzięki czemu będziemy mogli kochać naszych braci i siostry w Chrystusie – nawet wtedy, gdy się z nimi nie zgadzamy.

Bóg pokoju i miłości będzie z wami

Ostatnia obietnica Pawła w tym wersecie głosi, że jeśli chrześcijanie w Koryncie będą dążyć do doskonałości, jedności i pokoju, wówczas Bóg pokoju i miłości będzie z nimi. Obietnica ta odnosi się również do nas dzisiaj. Jeśli w naszym własnym życiu i w naszych relacjach będziemy dążyć do doskonałości, jedności oraz pokoju, Bóg będzie z nami, by nas prowadzić i umacniać.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga i wspólnota Ducha Świętego niech będzie z wami wszystkimi. Amen.
>
> *— II Koryntian 13:14*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: błogosławieństwo, Bog, laska, Duch Święty, Jezus, miłość

Interpretacja:
II Koryntian 13:14 zawiera jedno z najważniejszych błogosławieństw w Piśmie Świętym. Łączy ono trzy wspaniałe Boże przymioty: *łaskę Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga oraz wspólnotę Ducha Świętego*. To błogosławieństwo stanowi zakończenie Drugiego Listu św. *Pawła* do Koryntian, pełniąc funkcję pożegnania, a jednocześnie skłania do głębokiej refleksji nad znaczeniem łaski, miłości i wspólnoty w naszym życiu.

Łaska Pana Jezusa Chrystusa

Pierwsza część tego wersetu mówi o łasce *Pana Jezusa Chrystusa*. Łaska to cudowna życzliwość Boga wobec ludzkości, okazywana nam, mimo że na nią nie zasługujemy. Łaska oferuje nam zbawienie przez wiarę w Jezusa Chrystusa, który umarł za nasze grzechy, abyśmy mogli otrzymać życie wieczne. Dzięki łasce Bóg obdarza nas przebaczeniem i wolnością od grzechu. Gdy uznajemy swoje słabości i prosimy Go o łaskę, możemy doświadczyć przemiany życia oraz zyskać pokój i radość, które może dać tylko Bóg.

Miłość Boga

Druga część wersetu wspomina o miłości Boga. Boża miłość jest niezrównana, bezwarunkowa i wieczna. Bóg umiłował nas tak bardzo, że dał swojego jednorodzonego Syna, Jezusa Chrystusa, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne. Boża miłość nie opiera się na naszych osiągnięciach czy zasługach, lecz wynika z samej natury Boga. Jest to miłość, która nas obejmuje i nigdy nas nie opuszcza. Dzięki niej zyskujemy siłę, by pokonywać życiowe wyzwania, przebaczać tym, którzy nas skrzywdzili, oraz kochać innych tak, jak Bóg kocha nas.

Wspólnota Ducha Świętego

Ostatnia część błogosławieństwa odnosi się do wspólnoty *Ducha Świętego*. Wspólnota ta oznacza duchową jedność, jakiej doświadczamy z Bogiem oraz z naszymi braćmi i siostrami w wierze. Jest to bliska, osobista relacja, która pozwala nam lepiej poznać Boga

i odkryć Jego plan dla naszego życia.

Duch Święty jest Tym, który prowadzi nas, pociesza i umacnia na drodze naszego życia. Dzięki wspólnocie z Nim możemy zrozumieć prawdę zawartą w Piśmie Świętym i wzrastać w wierze. Co więcej, wspólnota Ducha Świętego jednoczy nas jako członków *Ciała Chrystusa* i uzdalnia nas do miłowania oraz służenia sobie nawzajem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Badajcie samych siebie, czy jesteście w wierze, samych siebie doświadczajcie. Czy nie wiecie o samych sobie, że Jezus Chrystus jest w was? Chyba że zostaliście odrzuceni.
>
> *— II Koryntian 13:5*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: wiara, Jezus, szukac, samokontrola

Interpretacja:
II Koryntian 13:5 wzywa nas do zbadania samych siebie – sprawdzenia, czy trwamy w wierze – oraz do poddania się próbie. Należy pamiętać, że w tym fragmencie apostoł *Paweł* zwraca się do chrześcijan w Koryncie, którzy znajdowali się pod wpływem fałszywych nauczycieli i błędnych doktryn. Przypominał im o tym, jak ważne jest, by trwać niewzruszenie w wierze i nie odstępować od prawdy.

Kim są chrześcijanie?

Wiara chrześcijańska to wiara w *Jezusa Chrystusa*, *Syna Bożego* i *Zbawiciela świata*. Jest to osobiste oddanie się Chrystusowi, a nie tylko zbiór przekonań. Wiara chrześcijańska opiera się na łasce Boga, a nie na dobrych uczynkach czy zasługach, które moglibyśmy

zdobyć. Jej fundamentem jest Biblia – *Słowo Boże*. Biblia stanowi zapis historii ludzkości i zawiera Boże objawienie – plan Boga dotyczący zbawienia rodzaju ludzkiego.

Badanie samego siebie

Werset *II Koryntian 13:5* stanowi zachętę do dokonania autorefleksji. Badając samych siebie, możemy ustalić, czy rzeczywiście trwamy w wierze, czy może oddaliliśmy się od prawdy. Taka analiza pomaga również dostrzec nasze mocne i słabe strony, co pozwala podjąć kroki w kierunku doskonalenia naszego chrześcijańskiego życia. Co więcej, skłania nas do refleksji nad relacją z Bogiem i naszym życiem duchowym – zachęca do zastanowienia się, czy wystarczająco dużo się modlimy, czy czytamy Biblię i czy żyjemy zgodnie z biblijnymi zasadami.

Życie w Chrystusie

Być „w wierze" oznacza posiadać osobistą relację z Jezusem Chrystusem. Wiąże się to z wiarą w Niego oraz we wszystko, czego Biblia nas o Nim naucza. Oznacza to również podążanie za naukami *Jezusa* i życie według zasad biblijnych. Trwanie w wierze oznacza *ufanie Bogu* i nieustanne poleganie na Nim. Wiąże się z przekonaniem, że *Jezus Chrystus jest jedyną drogą do zbawienia i życia wiecznego*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Pan zaś jest tym Duchem, a gdzie jest Duch Pana, tam i wolność.
>
> *— II Koryntian 3:17*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: wolnosc, Duch Święty, Duch

Interpretacja:

II Koryntian 3:17 to jeden z najbardziej znanych wersetów w Biblii. Zawiera on zwięzłe, a zarazem niezwykle wymowne stwierdzenie na temat wolności, jakiej możemy doświadczyć w Panu. Werset ten mówi nam, że Pan jest Duchem. Prowadzi to do zrozumienia, że wszystko, co wiąże się z Bogiem i życiem duchowym, dokonuje się za sprawą *Ducha Świętego*. Jest to cenna wskazówka dla tych z nas, którzy pragną bliskiej relacji z Bogiem, gdyż zachęca nas do szukania u Ducha Świętego kierunku i prowadzenia.

Dalej werset ten głosi: *„a gdzie jest Duch Pana, tam i wolność”*. Słowa te oznaczają, że obecność Ducha Świętego prowadzi nas do doświadczenia prawdziwej wolności. Oznacza to, że osoby utrzymujące osobistą, głęboką więź z Bogiem – żyjące w Jego obecności – otrzymują wolność pozwalającą im żyć bez ograniczeń narzucanych przez grzech, lęk czy brak zaufania do Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Lecz my wszyscy, którzy z odsłoniętą twarzą patrzymy na chwałę Pana, jakby w zwierciadle, zostajemy przemienieni w ten sam obraz, z chwały w chwałę, za sprawą Ducha Pana.
>
> *— II Koryntian 3:18*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Duch, zmiana

Interpretacja:
Przede wszystkim musimy zrozumieć, że nie jesteśmy Bogiem. Możemy jednak odzwierciedlać Jego obraz i chwałę poprzez nasze czyny, słowa i myśli. Kluczem do tego jest zrozumienie, że jesteśmy częścią Bożego planu i mamy w tym życiu do spełnienia

misję. Odzwierciedlając Bożą chwałę, możemy pozytywnie wpływać na innych i pomagać im w drodze ku wierze.

Druga część tego wersetu ukazuje nam, że w miarę jak odzwierciedlamy Boży obraz, przemieniamy się „od chwały do chwały”. Oznacza to, że wraz ze wzrostem naszej wiary i odzwierciedlaniem Bożych cnót, nasze życie zmienia się na lepsze. Przemiana ta nie jest procesem ani prostym, ani szybkim, lecz z pomocą *Ducha Świętego* możemy czynić postępy na tej drodze duchowego wznoszenia się.

Wreszcie, werset ten mówi nam o działaniu Ducha Pańskiego w naszym życiu. To Duch wspiera nas w przemianie i prowadzi ścieżką wiary. Co więcej, to właśnie dzięki Duchowi możemy doświadczać Bożej obecności w naszej codzienności. Ważne jest, aby trwać w nieustannej łączności z Duchem Świętym i pozwalać, by Jego prowadzenie wiodło nas ku coraz większej bliskości i zjednoczeniu z naszym *Stwórcą*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego nie zniechęcamy się, bo chociaż nasz zewnętrzny człowiek niszczeje, to jednak ten wewnętrzny odnawia się z dnia na dzień.
>
> *— II Koryntian 4:16*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: piękno, ciało, zachęta, otrzymywanie

Interpretacja:
Werset *II Koryntian 4:16* wzywa nas do zastanowienia się nad ważnością odnowy naszego wewnętrznego świata. Często skupiamy się na trosce o ciało, zaniedbując życie wewnętrzne, podczas gdy Biblia uczy nas, że to dusza jest najważniejsza.

Zużycie zewnętrznego człowieka

Apostoł *Paweł* mówi nam, że nasz zewnętrzny człowiek z biegiem czasu niszczeje. Ludzkie ciało się starzeje i traci siły, co może wpływać na jakość naszego życia. W miarę upływu lat odczuwamy większe zmęczenie i pogorszenie stanu zdrowia – jest to naturalne, lecz nie powinno pozbawiać nas nadziei.

Odnowienie wewnętrznego człowieka

Choć nasze ciało niszczeje, nasz wewnętrzny człowiek odnawia się z każdym dniem. Co to oznacza? Musimy skupić się na pielęgnowaniu naszego życia wewnętrznego – naszych dusz. Tak jak ciało potrzebuje pokarmu, by zachować zdrowie, tak nasze dusze potrzebują duchowego pożywienia.

Jak odnawiać wewnętrznego człowieka

Odnawianie wewnętrznego człowieka to ciągły proces, który wymaga dyscypliny i zaangażowania. Oto kilka sposobów na jego odświeżenie:

- *Modlitwa* to sposób na nawiązanie więzi z Bogiem i otwarcie przed Nim serca. Znajduj każdego dnia czas na społeczność z Bogiem i wsłuchiwanie się w Jego głos.
- *Biblia* jest Słowem Bożym, zawierającym cenne nauki dla naszego życia. Czytaj Pismo Święte każdego dnia i rozważaj zawarte w nim prawdy.
- *Służba* to sposób na okazywanie miłości bliźnim i naśladowanie przykładu *Jezusa*. Poświęcaj czas na pomaganie innym i służbę swojej społeczności.
- *Dobre uczynki* to sposób na odzwierciedlenie Bożej miłości w świecie. Czyń dobro i wywieraj pozytywny wpływ na życie ludzi wokół ciebie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ten bowiem nasz chwilowy i lekki ucisk przynosi nam przeogromną i wieczną wagę chwały.
>
> *— II Koryntian 4:17*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zachęta, Życie wieczne, nagroda, cierpienie

Interpretacja:
Fragment *II Koryntian 4:17* podejmuje temat cierpienia, jakiego doświadczamy w życiu na skutek grzechu pierworodnego. W tym kontekście apostoł *Paweł* przeciwstawia doczesne trudności, z jakimi możemy się mierzyć na tym świecie, wiecznej chwale oczekującej tych, którzy wierzą *w Chrystusa Jezusa*.

Chwilowe utrapienie

W tym fragmencie Paweł przypomina nam, że nawet gdy znosimy trudne chwile i próby w obecnym życiu, są one przejściowe i nie będą trwać wiecznie. Słowo *„utrapienie”* (lub ucisk) wywodzi się z łacińskiego *„tribulum”*, oznaczającego narzędzie do młócenia lub miażdżenia. Obrazuje to naturę cierpienia: jest ono czymś, co nas kształtuje i przemienia, podobnie jak kamień młyński oddziałujący na ziarno pszenicy. Doświadczane uciski sprzyjają naszej dojrzałości i pozwalają nam budować większe zaufanie do Boga.

Ciężar chwały

Apostoł Paweł ukazuje, jak cierpienie doświadczane w tym życiu rodzi *„nadzwyczajny ciężar chwały”*, który jest o wiele cenniejszy. Cierpienie pomaga nam spojrzeć na życie z perspektywy wieczności i uzdalnia nas do głębszego docenienia dóbr duchowych, które nie podlegają zmiennym kolejom losu tego życia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w

trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Gdy nie patrzymy na to, co widzialne, lecz na to, co niewidzialne. To bowiem, co widzialne, jest doczesne, to zaś, co niewidzialne, jest wieczne.
>
> *— II Koryntian 4:18*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Życie wieczne, materializm, zrozumienie

Interpretacja:
W *II Koryntian 4:18* znajdujemy głęboką refleksję nad naszym spojrzeniem na życie i otaczający nas świat. Autor zachęca nas, byśmy nie skupiali się wyłącznie na tym, co dostrzegamy w świecie materialnym, lecz byśmy wykraczali wzrokiem poza to, co tymczasowe i przemijające, ku temu, co wieczne.

Spojrzenie na to, co niewidzialne

Zgodnie z przesłaniem tego fragmentu mamy koncentrować się na tym, co niewidzialne – co początkowo może wydawać się dziwne, skoro od zawsze uczono nas ufać świadectwu zmysłów i polegać na tym, co mamy przed oczami. *Paweł* jednak wzywa nas, byśmy wyzbyli się tego ograniczonego sposobu myślenia i zwrócili uwagę na rzeczywistość wykraczającą poza zasięg naszego wzroku.

Rzeczy otaczające nas w świecie materialnym są tymczasowe i przemijające, nieposiadające wartości wykraczającej poza doczesność; natomiast to, co niewidzialne – a więc wieczne – ma nieocenioną wartość i prowadzi nas ku bardziej duchowemu spojrzeniu na życie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w

trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wiemy bowiem, że jeśli zostanie zniszczony ten namiot naszego ziemskiego mieszkania, to mamy budowlę od Boga, dom nie ręką uczyniony, wieczny w niebiosach.
>
> *— II Koryntian 5:1*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: ciało, śmierć, Życie wieczne, niebo, życie

Interpretacja:
Biblia wielokrotnie mówi o życiu po śmierci, a *II Koryntian 5:1* jest jednym z wersetów odzwierciedlających tę prawdę. Fragment ten zapewnia nas, że nawet jeśli nasz ziemski dom – czyli nasze ciało – ulegnie zniszczeniu, posiadamy wieczny dom w niebie, wzniesiony przez samego Boga.

Znaczenie tego wersetu

Fragment ten niesie ze sobą zapewnienie, że po śmierci czeka na nas wieczny dom w niebie. Nasze ciało porównywane jest do namiotu, czyli tymczasowego mieszkania, które z czasem przeminie. Żyjemy jednak nadzieją, że Bóg przygotował dla nas wieczną siedzibę – taką, która przewyższa wszystko, co moglibyśmy sobie wyobrazić.

Warto zauważyć, że nie chodzi tu o mieszkanie fizyczne, lecz duchowe. O charakterze tego domu decyduje nasza relacja z Bogiem oraz życie wieczne, którego będziemy doświadczać w Jego obecności. Werset *II Koryntian 5:1* nie mówi o fizycznym miejscu w niebie, lecz o pewności, jaką my, wierzący, posiadamy: że będziemy trwać przy Bogu przez całą wieczność.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w

trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Miłość Chrystusa bowiem przymusza nas, jako tych, którzy uznaliśmy, że skoro jeden umarł za wszystkich, to wszyscy umarli. A umarł za wszystkich, aby ci, którzy żyją, już więcej nie żyli dla siebie, lecz dla tego, który za nich umarł i został wskrzeszony.
>
> *— II Koryntian 5:14-15*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: życie, miłość, Zmartwychwstanie

Interpretacja:
Zwrot *„miłość Chrystusa przynagla nas”* można również przetłumaczyć jako *„Miłosierdzie Chrystusa nas przynagla”*. Słowo „przynagla” pochodzi od greckiego *„synechei”*, co oznacza *„być otoczonym”* lub *„ograniczonym”*. W tym kontekście odnosi się ono do mocy miłości Chrystusa, która nie pozostawia nam innego wyboru, jak tylko postępować zgodnie z Jego naukami.

W *14 wersecie Paweł* przywołuje przykład śmierci *Chrystusa* za nas wszystkich, aby ukazać, jak ta miłość powinna motywować nas do życia dla innych. W *wersecie 15* apostoł Paweł naucza, że *Jezus* nie tylko za nas umarł, ale także dla nas zmartwychwstał. Jego śmierć i zmartwychwstanie uwolniły nas od grzechu i dały nam szansę na nowe życie w Nim. Co więcej, werset ten wzywa nas, byśmy nie żyli dla samych siebie, lecz dla Jezusa, który nas odkupił.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Tak więc jeśli ktoś jest w Chrystusie, nowym jest stworzeniem; to, co stare, przeminęło, oto wszystko stało się nowe.
>
> *— II Koryntian 5:17*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: stworzenie, Jezus, odrodzenie

Interpretacja:
Werset *II Koryntian 5:17* należy do najczęściej cytowanych i najbardziej znanych fragmentów Biblii. To niezwykle wymowny werset, który przypomina nam o przemianie i odnowie serca, jakiej doświadczamy, przyjmując *Jezusa* do swojego życia.

Co oznacza określenie „nowe stworzenie”?

„Nowe stworzenie” odnosi się do całkowitej przemiany, jaka dokonuje się w życiu wierzącego w momencie zjednoczenia *z Chrystusem*. To głęboka i nieodwracalna zmiana, w której „stary człowiek” zostaje usunięty, a *w Chrystusie* rodzi się człowiek nowy. W tym nowym stanie miłość, pokój, cierpliwość, życzliwość, wiara, pokora i opanowanie stają się widoczne i obecne w życiu wypełnionym miłością do Boga. Wszystko, czym byliśmy przed spotkaniem z Chrystusem, zostaje wymazane – to, co złe i przerażające, nasze wady oraz destrukcyjne doświadczenia, z jakimi mogliśmy się zetknąć.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A wszystko to jest z Boga, który nas pojednał ze sobą przez Jezusa Chrystusa i dał nam służbę pojednania.
>
> *— II Koryntian 5:18*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Ewangelizacja, pojednanie

Interpretacja:
Drugi List do Koryntian 5:18 mówi nam o pojednaniu z Bogiem przez *Jezusa Chrystusa* oraz o tym, jak proces ten pozwala nam włączyć się w posługę pojednania.

Pojednanie z Bogiem

Jako chrześcijanie wszyscy dążymy do bliskiej i znaczącej relacji z naszym *Stwórcą*. Jednak z powodu naszych grzechów oddaliliśmy się od Boga. Mimo to, dzięki śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa, możemy zostać z Nim pojednani. Fragment z 2. Listu do Koryntian 5:18 przypomina nam, że wszystko to jest wyrazem Bożej miłości i łaski wobec nas.

Dzieło Chrystusa

Jezus Chrystus jest tym, dzięki któremu dostępujemy pojednania z Bogiem. Zaniósł On nasze grzechy na krzyż i zapłacił za nie cenę, umożliwiając nam przystąpienie do *Ojca* bez lęku. Jak stwierdza ten werset, to właśnie przez Chrystusa Bóg pojednał nas ze sobą.

Znaczenie pojednania

Gdy już zostaniemy pojednani z Bogiem, On czyni nas sługami pojednania. Oznacza to, że musimy dzielić się przesłaniem o zbawieniu z tymi, *którzy jeszcze nie przyjęli Jezusa jako swojego Zbawiciela*. Naszym zadaniem jest niesienie pojednania innym, aby i oni mogli cieszyć się pełną satysfakcji relacją z Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bóg bowiem był w Chrystusie, jednając świat z samym sobą, nie poczytując ludziom ich grzechów, i nam powierzył to słowo pojednania.
>
> *— II Koryntian 5:19*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: Jezus, pojednanie, Zbawienie, grzech, świat

Interpretacja:

W tym biblijnym wersecie odnajdujemy myśl, że *Bóg w Chrystusie* dążył do pojednania nas ze sobą i ze światem. Apostoł *Paweł*, zwracając się do kościoła w Koryncie, przypominał, że Bóg nie poczytuje nam naszych grzechów, lecz działa przez *Swojego Syna, Jezusa*, aby zapewnić nam możliwość zbawienia i pojednania.

Czym jest pojednanie?

Pojednanie to akt ponownego zjednoczenia dwóch stron, które były ze sobą skłócone lub oddalone. W kontekście biblijnym pojednanie oznacza przywrócenie relacji między Bogiem a ludzkością – relacji zerwanej przez grzech. Bóg pragnie, abyśmy ponownie zbliżyli się do Niego, żyli w społeczności z Nim i dzielili z Nim osobistą, głęboką więź; właśnie dlatego dąży do pojednania nas ze sobą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> On bowiem tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą.

> — *II Koryntian 5:21*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: Pośrednik, sprawiedliwosc, grzech

Interpretacja:

Werset *II Koryntian 5:21* stanowi część szerszego fragmentu, w którym apostoł *Paweł* omawia pojednanie ludzkości *z Bogiem przez Chrystusa*. Werset ten mówi, że Bóg uczynił Chrystusa – który nie znał grzechu – ofiarą za grzech w naszym imieniu, aby ci, którzy w Niego wierzą, mogli stać się sprawiedliwymi przed Bogiem. Ukazuje on koncepcję zastępczego odkupienia, będącą kluczowym motywem teologicznym chrześcijaństwa.

Teologiczna interpretacja tego wersetu wskazuje, że *Chrystus* umarł zamiast grzeszników, stając się doskonałą ofiarą dla odpuszczenia grzechów. W ten sposób grzech zostaje usunięty z konta wierzącego i przeniesiony na konto Chrystusa; z kolei Chrystus udziela wierzącemu swojej sprawiedliwości, umożliwiając mu dostąpienie usprawiedliwienia przed Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Przez wiarę bowiem kroczymy, a nie przez widzenie.
>
> — *II Koryntian 5:7*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: wiara, życie, zaufanie

Interpretacja:

Werset *II Koryntian 5:7* jest ważny dla zrozumienia, jak powinniśmy przeżywać naszą codzienność. Wiara jest dla chrześcijan fundamentem, a ten werset zapewnia nas, że choć nie widzimy Boga, wciąż możemy kroczyć przez życie wiarą.

Czym jest wiara?

Aby lepiej zrozumieć ten werset, musimy najpierw pojąć, czym jest wiara. Wiara to przekonanie o czymś, co nie posiada fizycznych dowodów. To ufność w to, czego nie widać. Wiara to pewność, że Bóg istnieje i że Jego miłość jest prawdziwa. Dla wielu osób wiara jest źródłem nadziei i poczucia sensu życia. Stanowi ona fundament życia każdego chrześcijanina i pomaga nam pokonywać próby oraz trudności, z jakimi mierzymy się na co dzień.

Znaczenie życia wiarą

W *II Koryntian 5:7* apostoł *Paweł* przypomina nam, że musimy kroczyć wiarą, a nie tym, co widzialne. Musimy ufać Bogu i wierzyć, że poprowadzi nas On przez napotykane trudności. Zaufanie Bogu bywa trudne, gdy w naszym życiu nie wszystko układa się pomyślnie, a jednak to właśnie w takich chwilach najbardziej potrzebujemy wiary. Jak mówi inny fragment Pisma: *„A wiara jest podstawą tego, czego się spodziewamy, i dowodem tego, czego nie widzimy” (Hebrajczyków 11:1)*.

Gdy kroczymy wiarą, stajemy się bardziej zależni od Boga, a mniej od samych siebie. Musimy wierzyć, że Bóg przeprowadzi nas przez wyzwania i obdarzy siłą oraz mądrością, by poradzić sobie w każdej sytuacji. Zamiast zamartwiać się tym, co widzimy wokół siebie, powinniśmy skupić się na naszej wierze w Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jakby smutni, jednak zawsze radośni, jakby ubodzy, jednak wielu ubogacający, jakby nic nie mający, jednak wszystko posiadający.
>
> *— II Koryntian 6:10*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: radość, materializm, pieniądze, bieda, nagroda, smutek

Interpretacja:
II Koryntian 6:10 porusza kwestię pozornej sprzeczności, jakiej możemy doświadczać w naszym życiu. Z jednej strony możemy czuć smutek i ubóstwo, a jednocześnie – posiadać radość i bogactwo.

Smutni, lecz zawsze radośni

Pierwsza część tego wersetu mówi o potrzebie zachowania radości mimo smutku. Warto zauważyć, że nie oznacza to braku odczuwania smutku czy bólu; chodzi raczej o to, że możemy doświadczać obu tych emocji jednocześnie. Jako chrześcijanie wiemy, że Bóg jest z nami w chwilach prób i trudności, co dodaje nam otuchy i pozwala szukać radości mimo przeciwności losu. To On jest źródłem trwałego szczęścia, nawet w najtrudniejszych okolicznościach.

Ubodzy, a jednak wzbogacający wielu

W drugiej części tego wersetu święty *Paweł* zachęca nas do refleksji nad tym, jak można być ubogim, a jednocześnie wzbogacać siebie i innych. Czasami sądzimy, że bogactwo mierzy się jedynie dobrami materialnymi, jednak jego prawdziwy sens tkwi w umiejętności dzielenia się tym, co posiadamy, z innymi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie wprzęgajcie się w nierówne jarzmo z niewierzącymi. Cóż bowiem wspólnego ma sprawiedliwość z niesprawiedliwością? Albo jaka jest wspólnota między światłem a ciemnością?
>
> *— II Koryntian 6:14*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: prawo, Światło, relacje, sprawiedliwosc

Interpretacja:

W *II Koryntian 6:14 Paweł* wzywa Koryntian, by nie zawierali małżeństw ani żadnych innych związków z osobami, które nie podzielają ich wiary. Głównym celem tego napomnienia jest ochrona wiary oraz czystości życia, do których powołane są dzieci Boże. Wskazówka Pawła jest jasna i konieczna, gdyż światowa postawa ludzi niewierzących, niesłużących Bogu, może splamić życie wierzącego. Brak ostrożności może sprawić, że chrześcijanin ulegnie światowym poglądom i zwyczajom, zaniedbując tym samym swoje oddanie Bogu.

Zatem kwestia ta nie sprowadza się jedynie do unikania relacji z osobami o odmiennych przekonaniach religijnych, lecz obejmuje również roztropność w doborze przyjaciół i rodzaju nawiązywanych znajomości. Musimy potrafić rozpoznać, kto nam szkodzi, a kto przynosi korzyść; wymaga to uczciwości wobec samych siebie w kwestii tego, jak czujemy się w kontaktach z ludźmi, którzy nie podzielają naszych przekonań.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Mając więc te obietnice, najmilsi, oczyśćmy się z wszelkiego brudu ciała i ducha, dopełniając uświęcenia w bojaźni Bożej.
>
> *— II Koryntian 7:1*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: szacunek, Świętość, obietnice, oczyszczenie

Interpretacja:
Apostoł *Paweł* skierował te słowa do kościoła w Koryncie – mieście pełnym niemoralności i zepsucia. W *II Koryntian 7:1* przypomina wierzącym o obietnicach, które posiadają, i zachęca ich do prowadzenia świętego życia.

Boże obietnice dla wierzących

Paweł mówi nam, że mamy *„te obietnice”*. Co to oznacza? Jako wierzący posiadamy liczne obietnice od Boga zawarte w Piśmie Świętym – obietnice zbawienia, przebaczenia, życia wiecznego, Jego nieustannej obecności i wielu innych darów. Wszystkie te obietnice stanowią nasze dziedzictwo jako dzieci Bożych.

Oczyszczenie z wszelkiej zmazy

Paweł wzywa nas, abyśmy *„oczyśćmy się z wszelkiego brudu ciała i ducha”*. Co to oznacza? Owa *„zmaza”*, o której mówi Apostoł, może być rozumiana jako wszystko, co oddziela nas od Boga i Jego woli. Może to obejmować grzech, szkodliwe nawyki, niewłaściwe postawy, nieczyste myśli i wiele innych rzeczy. Gdy Paweł zachęca nas do *„oczyszczenia się”*, mówi o pokucie i odrzuceniu wszystkiego, co oddala nas od Boga. Jest to wezwanie do oczyszczenia nie tylko naszego postępowania, ale także myśli i emocji.

Doskonalenie świętości w bojaźni Bożej

Na koniec Paweł wzywa nas do *„dopełniając uświęcenia w bojaźni Bożej”*. Świętość jest w naszym życiu nieustannym procesem, który musimy pielęgnować każdego dnia. Bojaźń Boża to postawa pokory, szacunku i czci wobec Boga. To świadomość tego, kim jest Bóg,

oraz uznanie naszej nieustannej potrzeby Jego łaski i pomocy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo smutek, który jest według Boga, przynosi pokutę ku zbawieniu, czego nikt nie żałuje; lecz smutek według świata przynosi śmierć.
>
> *— II Koryntian 7:10*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: nawrócenie, pokuta, smutek, Zbawienie, troska

Interpretacja:
W *II Koryntian 7:10* mówi o dwóch rodzajach smutku: smutku według Bożej woli oraz smutku tego świata. Smutek według Bożej woli prowadzi nas do nawrócenia i zbawienia. Pojawia się on, gdy uświadamiamy sobie, że nasze postępowanie nie podoba się Bogu, i jesteśmy gotowi na zmianę.

Pokuta dla zbawienia

Nawrócenie jest kluczowym pojęciem w życiu każdego chrześcijanina; to decyzja o zmianie kierunku życia i odwróceniu się od grzechu. Smutek według Bożej woli prowadzi do nawrócenia, a nawrócenie prowadzi do zbawienia. Gdy żałujemy za grzechy, wyznajemy wiarę w *Jezusa* i przyjmujemy Jego ofiarę, doświadczamy zbawienia, które On nam oferuje.

Smutek tego świata

Smutek tego świata to smutek, który do niczego dobrego nie prowadzi; jest to smutek pusty i pozbawiony sensu. Pojawia się on, gdy tracimy coś dla nas cennego – czy to

relację, pracę, czy dobra materialne. Taki smutek może prowadzić do lęku i depresji.

Skutek w postaci śmierci

Werset ten ostrzega, że smutek tego świata sprowadza śmierć. Nie chodzi tukoniecznie o śmierć fizyczną, lecz o śmierć duchową, która oddziela nas od Boga. Smutek tego świata może sprawić, że oddalimy się od Boga i damy się pochłonąć własnym problemom oraz troskom.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeśli bowiem najpierw jest gotowość, jest przyjmowana według tego, co kto ma, a nie według tego, czego nie ma.
>
> *— II Koryntian 8:12*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: zachęta, hojność, dawanie

Interpretacja:
Drugi List do Koryntian został napisany przez apostoła *Pawła* i skierowany do wierzących mieszkających w Koryncie. W księdze tej Paweł porusza tematy związane z życiem chrześcijańskim, a jednym z nich jest hojność. W szczególności *II Koryntian 8:12* mówi o ochoczej gotowości do dawania.

Znaczenie tego wersetu

W tym wersecie Paweł wskazuje, że liczy się nie tyle wysokość daru, co nasze nastawienie do dawania. Choć intencje naszego serca nie zawsze znajdują pełne odzwierciedlenie w tym, co ofiarowujemy Bogu, Pan zawsze dostrzega naszą gotowość i

pragnienie dawania. Co więcej, nie możemy dać tego, czego nie posiadamy. Nasza intencja jest cenna, jeśli towarzyszy jej wola dawania – nawet wówczas, gdy nasz dar jest skromny.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A ten, który daje ziarno siewcy, niech i wam da chleba do jedzenia, i wasze ziarno rozmnoży, i zwiększy plon waszej sprawiedliwości.
>
> *— II Koryntian 9:10*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: chleb, jedzenie, hojność, dawanie, żniwo, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Biblijny werset *II Koryntian 9:10* mówi o znaczeniu hojności oraz o tym, co dzieje się, gdy pomagamy innym. Apostoł *Paweł* uczy nas, w jaki sposób Bóg wynagradza tych, którzy dają, nie oczekując niczego w zamian.

A ten, który daje ziarno siewcy

Pierwsza lekcja płynąca z tego wersetu jest taka, że Bóg jest hojnym Dawcą. Bóg wzywa nas do okazywania hojności wobec innych i dzielenia się tym, co posiadamy, z potrzebującymi. Gdy dostarczamy ziarno siewcy lub chleb głodnym, odpowiadamy na Boże wezwanie, by być w tym świecie Jego *„rękami i stopami”*, pomagając zaspokajać potrzeby innych ludzi.

Dawanie ziarna siewcy oznacza wspieranie osób uprawiających ziemię – zapewnianie im zasobów niezbędnych do zasiania roli i zebrania plonów. Jest to sposób na poprawę jakości ich życia oraz zapewnienie utrzymania im i ich rodzinom. Wyrażenie to można

również rozumieć metaforycznie, w odniesieniu do wielu innych dziedzin ludzkiej aktywności.

Niech i wam da chleba do jedzenia, i wasze ziarno rozmnoży

Drugą kluczową myślą zawartą w tym wersecie jest to, że Bóg wynagradza hojność. Kiedy dajemy, niczego nie tracimy; przeciwnie – zyskujemy błogosławieństwa. Gdy postępujemy słusznie – czyli pomagamy potrzebującym – Bóg nas nagradza. Bóg zatroszczy się o to, co zasialiśmy, i pomnoży to; oznacza to, że ci, którzy okazują hojność, doświadczą wzrostu swoich zasobów.

I zwiększy plon waszej sprawiedliwości

Okazując hojność innym, dajemy wyraz naszej wierze poprzez czyny. To właśnie o takiej sprawiedliwości mowa w tym wersecie. Wyrażając wiarę swoimi uczynkami, zbieramy owoce duchowe. Owoce te są błogosławieństwami, które pojawiają się w naszym życiu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Abyście byli wzbogaceni we wszystko ku wszelkiej hojności, która sprawia, że z naszego powodu składane jest dziękczynienie Bogu.
>
> *— II Koryntian 9:11*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: błogosławieństwo, hojność, dawanie, wdzięczność

Interpretacja:
II *Koryntian 9:11* stanowi wezwanie do hojności i wdzięczności. Apostoł *Paweł* zachęca w nim Koryntian, aby zostali wzbogaceni pod każdym względem, co pozwoli im hojnie

obdarowywać innych – a to z kolei wywoła dziękczynienie skierowane do Boga.

Hojność jest ważną cnotą, która od zawsze cieszy się uznaniem w chrześcijańskiej wspólnocie. Dając innym, nie tylko pomagamy zaspokoić ich potrzeby materialne, ale także okazujemy im miłość i współczucie. Co więcej – jak wskazuje ten fragment – nasza hojność prowadzi do dziękczynienia Bogu; oznacza to, że poprzez nasze dobre uczynki możemy wielbić Boga i dawać wyraz naszej wierze w Niego.

Bywa jednak, że bycie hojnym przychodzi z trudem – zwłaszcza gdy nasze własne potrzeby nie są w pełni zaspokojone. Warto pamiętać, że jako chrześcijanie jesteśmy powołani do ufania Bogu i polegania na Nim w każdej potrzebie. Praktykując hojność, okazujemy wiarę w Jego troskę oraz w to, że jest On w stanie zapewnić nam wszystko, czego potrzebujemy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Lecz mówię: Kto skąpo sieje, skąpo też żąć będzie, a kto sieje obficie, obficie też żąć będzie.
>
> *— II Koryntian 9:6*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: hojność, dawanie, żniwo

Interpretacja:
W tym fragmencie Drugiego Listu do Koryntian apostoł *Paweł* przedstawia naukę o hojności. W *II Koryntian 9:6* Paweł mówi, że kto sieje skąpo, ten skąpo też żąć będzie, natomiast kto sieje hojnie, ten zbierze obfite plony.

Wyjaśnienie znaczenia tego wersetu

Warto zauważyć, że fragment ten nie odnosi się wyłącznie do rolnictwa czy siania nasion; niesie ze sobą głębsze przesłanie dotyczące sposobu, w jaki przeżywamy nasze życie. W kontekście hojności słowo *„sianie”* użyte jest metaforycznie – oznacza nasze czyny oraz wybory, których dokonujemy każdego dnia. Innymi słowy, nasze codzienne działania są ziarnami, które wysiewamy, a one mogą przynieść zarówno pozytywne, jak i negatywne owoce.

Hojność w codziennym życiu

Nauczanie Pawła podkreśla znaczenie hojności. Chodzi o to, że jeśli jesteśmy hojni wobec innych – dajemy chętnie i z miłością – nasze działania mogą wywrzeć pozytywny wpływ zarówno na otaczających nas ludzi, jak i na nasze własne życie. W ten sposób *„siejemy”* w świecie, przygotowując się na zebranie plonów, jakie może przynieść hojność.

Dzięki hojności możemy pomagać innym, wspierać potrzebujących i czynić dobro. Podobnie jak ziarno rzucone na pole rośnie i rozprzestrzenia się, tak i nasze pełne hojności czyny mogą się rozwijać, docierając do ludzi i całych społeczności oraz wywierając znaczący wpływ.

Znaczenie równowagi

Należy podkreślić, że nauki tej nie powinno się błędnie interpretować jako zachęty do rozdawania swojego majątku i zasobów bez żadnej troski o samego siebie. Życie polega na zachowaniu równowagi między dawaniem a przyjmowaniem. Jeśli oddamy wszystko, co posiadamy, nie zważając na własne dobro, możemy doprowadzić do wyczerpania fizycznego i emocjonalnego. Ważne jest, aby dbać o własne potrzeby, pozostając jednocześnie hojnym wobec innych.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Każdy jak postanowił w swym sercu, tak niech zrobi, nie z żalem ani z przymusu, gdyż radosnego dawcę Bóg miłuje.
>
> *— II Koryntian 9:7*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: hojność, dawanie, serce, radość

Interpretacja:
Drugi List do Koryntian zawiera wiele głębokich pouczeń na temat wiary chrześcijańskiej oraz relacji międzyludzkich. W dziewiątym rozdziale apostoł *Paweł* porusza kwestię zbiórki darów dla potrzebujących w Jerozolimie. Co zatem oznacza *siódmy werset*?

Znaczenie dawania z całego serca

Pierwsza część tego wersetu – *„Każdy jak postanowił w swym sercu”* – wskazuje, że wsparcie finansowe powinno być osobistą decyzją. Dawanie nie powinno wynikać z poczucia przymusu czy niechęci; przeciwnie, ofiary powinny płynąć z wolnego i radosnego serca. Takie podejście pokazuje, że przekazywanie pieniędzy na rzecz Kościoła lub osób potrzebujących nie jest jedynie religijnym obowiązkiem, lecz sposobem na wyrażenie miłości do bliźniego oraz do Boga.

Nie ma nic złego w chęci wsparcia Kościoła czy działalności charytatywnej. Jeśli jednak pragnienie to przeradza się w sztywny obowiązek, traci swój duchowy wymiar. Z kolei gdy dajemy tyle, ile możemy, czyniąc to z radością, nasza hojność staje się aktem miłości wobec tych, którzy korzystają z naszej pomocy.

Bóg miłuje radosnego dawcę

Druga część *II Koryntian 9:7* podkreśla tę myśl. Bóg miłuje radosnych dawców – tych, którzy dają więcej, niż się od nich oczekuje, i czynią to z pozytywnym nastawieniem. Jest to istotne stwierdzenie, ponieważ przypomina nam, że nasz gest hojności wpływa nie tylko na odbiorców pomocy, ale także na nasze własne życie. Gdy dajemy z radością,

otrzymujemy od Boga błogosławieństwa, których nawet nie jesteśmy w stanie sobie wyobrazić.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A Bóg ma moc udzielić wam obficie wszelkiej łaski, abyście, mając zawsze wszystkiego pod dostatkiem, obfitowali we wszelki dobry uczynek.
>
> *— II Koryntian 9:8*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: błogosławieństwo, dawanie, dobroć, otrzymywanie, praca, troska

Interpretacja:
Fragment *II Koryntian 9:8* pochodzi z drugiego listu apostoła *Pawła* skierowanego do wspólnoty chrześcijańskiej w Koryncie (Grecja). List ten powstał około 55–56 roku n.e. W omawianym wersecie Paweł zachęca Koryntian do zebrania darów dla ubogich chrześcijan w Jerozolimie.

Interpretacja

W tym wersecie Paweł wskazuje na dobroć Boga, który obdarza wierzących łaską niezbędną do czynienia dobra. Boża łaska nie jest jedynie zwykłym darem – stanowi przejaw Jego mocy. Paweł podkreśla, że Bóg jest w stanie udzielić łaski w obfitości i że wierzący powinni Mu ufać, wierząc, iż zapewni On wszystko, co potrzebne do pełnienia dobrych uczynków.

Boża łaska

Boża łaska jest czymś, czego wszyscy potrzebujemy w naszym chrześcijańskim życiu. Musimy polegać na Bogu, ufając, że dostarczy On wszystkiego, co niezbędne do wykonywania dobrych dzieł. Choć należy pamiętać, że nasze zbawienie nie zależy od własnych uczynków, lecz od ofiary *Chrystusa* na krzyżu, nie oznacza to, że powinniśmy zaprzestać czynienia dobra.

Gdy w kwestii energii i zasobów potrzebnych do dobrych uczynków polegamy na Bogu, stajemy się zdolni do dokonania rzeczy, które w innym przypadku byłyby niemożliwe. Powinniśmy ufać Bogu i szukać Jego wsparcia, gdy napotykamy sytuacje wydające się nie do pokonania. Warto prosić Pana, aby nas umacniał i dostarczał narzędzi niezbędnych do wykonywania Jego dzieła.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*